

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 122/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecifakom, Jesenná 8, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Co 177/2018 z 30. júla 2019 a postupu, ktorý mu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 3. februára 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov v jeho vlastníctve. Okresný súd rozsudkom č. k. 20 C 14/2016 z 19. septembra 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 453,50 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, dôvodiac tým, že výrok, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, je založený na nesprávnych skutkových zisteniach vrátane nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie pochybil, ak pri stanovení sumy

bezdôvodného obohatenia vychádzal z vlastných úvah, a nie predložených znaleckých posudkov. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, a trový odvolacieho konania nepriznal žiadnej zo sporových strán. Z odôvodnenia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý pri stanovení všeobecnej hodnoty nájmu pozemkov vo vlastníctve sťažovateľa riadne vyhodnotil a vysporiadal sa s predloženými listinnými dôkazmi v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Krajský súd tak dospel k záveru o nedôvodnosti námietok sťažovateľa.

4. Sťažovateľ napadol odvolací rozsudok dovolaním, ktoré odôvodnil nesprávnym právnym posúdením otázky majúcej vplyv na rozhodnutie, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a ktorá dosiaľ v judikatúre riešená nebola podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uvedené dôvody považoval za naplnené z dôvodu, že okresný súd, ako aj krajský súd vychádzal zo znaleckých posudkov, ktoré s predmetným konaním nesúviseli, keďže stanovujú všeobecnú hodnotu nájmu úplne inej nehnuteľnosti, o ktoré v konaní ide, a neprihliadol na k ním predloženému znaleckému posudku ústavu.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné. Konštatoval, že dovolaním nastolené otázky nemajú charakter právnej otázky. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ nenaformuloval právnú otázku, namietal len spôsob dokazovania a hodnotenia dôkazov. K obdobnému záveru dospel najvyšší súd aj pri dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď konštatoval, že sťažovateľom formulovaná otázka nemá charakter zásadnej právnej otázky, ale ide o otázku skutkovú (nesprávne stanovaná výška bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov, pozn.). Na základe týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľa je nedostatočná a nie je vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP, preto dovolanie odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou vytýka krajskému súdu nesprávne právne posúdenie veci, neprípustné hodnotenie predložených znaleckých posudkov a nájomných zmlúv predložených sťažovateľom, ktoré následne argumentačne rozvíja. Tvrdí, že v dôsledku nesprávneho uchopenia zásady voľného hodnotenia dôkazov zo strany konajúcich súdov malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv rozsudkom odvolacieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva hmotnej povahy

podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť zo strany krajského súdu nesprávnou interpretáciou právnej normy a následným nesprávne vykonaným dokazovaním pri stanovovaní hodnoty sporných pozemkov v rozpore s predloženými znaleckými posudkami. Námietky obsiahnuté v ústavnej sťažnosti smerujúce proti rozsudku krajského súdu sú obsahovo totožné s uplatnenými dovolacími námietkami, ktorými sa zaoberal už najvyšší súd pri posudzovaní existencie namietanej vady na účely prípadného pripustenia dovolania.

8. Ústavný súd v súvislosti s obsahom sťažnosti, ktorá výlučne smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, konštatuje, že sťažovateľ riadne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom sám vymedzil rozsah svojej sťažnosti.

9. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol sťažovateľ oprávnený podať dovolanie, čo aj využil a predostrel svoju argumentáciu v princípe totožnú s obsahom ústavnej sťažnosti. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého následne najvyšší súd poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu (m. m. II. ÚS 158/2021).

10. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu